

12 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

KEPLER

JO NESBØ
lygio rašytojas.

- *The Sunday
Times*

Jis įsiskverbia į tamsiausias jūsų mintis.
Tada paverčia jas realybe.

KOŠMARAS

OBUOLYS

KEPLER

KOŠMARAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
SIMONA JANKŪNAITĖ

OBUOLYS

Šviesią naktį visiškoje tyloje plūduriavo didžiulis laivas Mergelės įlankoje, pietiniame Stokholmo salyne. Mieguistai, švelniai, it migla tyvuliavo mėlynai pilkšvas vanduo.

Senukas irdamasis valtimi keliskart sušuko nė nesitikėdamas sulaukti atsakymo. Būdamas sausumoje prieš valandėlę pastebėjo srovės atbulomis nešamą motorinį laivą.

Vyras prisirė ir valtį šonu įsiremė į sportinį laivą. Padėjo irklus, pririšo valtį prie laivo krašto, užlipo metalinėmis kopėčiomis ir, perlipęs lankstą, pateko į vidų. Galinio denio viduryje stovėjo rausvas šezlongas. Senukas sustojo ir akimirką sukluso. Nieko neišgirdęs atvėrė stiklines duris ir nulipo laiptelį žemyn į saloną. Per didžiulius langus į vidų sklido pilka šviesa, išryškinanti lakuotas tikmedžio grindis ir mėlynus sofos apmušalus. Stačiais blizgaus medžio laiptais jis lipo žemyn pro tamsią virtuvėlę, vonią ir didžiulę kajatę. Pro mažus langelius spįstanti šviesa nušvietė dvigulę lovą

laivo priekyje. Beveik pačiame galvūgalyje pasilenkusi prie sienos sėdėjo suglebusi mergina džinsiniu švarkeliu, plačiai išskėtusi kojas, vieną ranką padėjusi ant rausvos pagalvės. Ji klausiamai žvelgė tiesiai senukui į akis.

Po akimirkos šis suprato, kad mergina mirusi.

Jos ilguose juoduose plaukuose buvo įsivėlęs segtukas, primenantis baltą taikos balandį.

Vyras priėjo arčiau, vos jam palietus merginos skruostą galva nusviro į priekį, atsivėrus lūpoms ant smakro nutekėjo siaurutė vandens srovelė.

*Žodis „muzika“ – mūzų menas – kilo iš graikiško mito apie de-
vynias mūzas, galingojo dievo Dzeuso ir atminties deivės titanės
Mnemosinės dukteris. Muzikos mūza Euterpė vaizduojama grojanti
dviguba fleita, jos vardas reiškia pasigėrėjimą.*

*Muzikalumo talentas nėra visuotinai apibrėžiamas. Kai kurie
žmonės neskiria tonų variacijos, o kiti gimsta apdovanoti ypatinga
muzikine atmintimi ir absoliučia klausa – gali be jokios pagalbos pa-
kartoti melodiją.*

*Visais laikais buvo ypatingų genijų, tokių kaip Volfgangas Ama-
dėjus Mocartas, kuris būdamas šešerių jau koncertavo Europos di-
dikams, ar Liudvikas van Bethovenas, daugelį didžiųjų savo darbų
parašęs visiškai kurčias.*

*1782 metais Italijoje, Genujoje, gimė legendinis Nikolas Pagani-
nis – savamokslis smuikininkas ir kompozitorius. Iki šių laikų vos ke-
letas smuikininkų sugebėjo groti greitus ir sudėtingus jo kūrinius. Iki
pat Paganinio mirties muzikantą persekiojo kalbos, esą, idant įgytų
nepakartojamų muzikinių įgūdžių, pasirašęs sutartį su velniu.*

Nuojauta

Penelopės Fernandez nugara nubėgo šiurpuliukai. Širdis ėmė plakti greičiau, staiga ji žvilgtelėjo per petį. Galbūt tą akimirką pajuto, kas tądien atsitiks.

Šiltoje studijoje į veidą plūstelėjo grimo kambaryje tvyrojusi vėsuma. Grimuotoja prie skruosto spustelėjo šaltą kremenės pudros kempinėle, išleido lyg serpentinus susiraičiusias garbanas, suimtas segtuku, puoštas taikos balandžiu, ir įtrynė plaukų putas.

Penelopė Fernandez – *Švedijos taikos ir arbitražo* bendrijos pirmininkė. Tylomis jai parodomas kelias link „Žinių“ studijos, ji atsisėdo tiesiai priešais karinės amunicijos gamintojo „Silencia Defence“ generalinį direktorių Pontusą Salmaną.

„Žinių“ vedėja Stefaniya fon Sydou pakeitė temą, pažvelgė į kamerą ir pradėjo pasakoti apie darbuotojų etatų mažinimą, kai britų saugos koncernas „BAE Systems Limiteds“ nupirko įmonę „Bofors“, ir atsisuka į Penelopę.

– Penelope Fernandez, keliose diskusijose kritiškai pasisakėte prieš švediškų ginklų eksporto politiką. Neseniai atlikote tyrimą, per kurį ją palyginote su prancūzų „Anglogeit“ skandalu. Aukštas pareigas užimantys politikai ir verslininkai buvo nuteisti ilgai kalėti už kyšininkavimą ir ginklų kontrabandą. Švedijoje iki šiol nebuvo analogiškos situacijos.

– Tai galima vertinti dvejopai, – atsakė Penelopė Fernandez. – Mūsų politikai arba teisėtvarka yra kitokie.

– Jūs gerai žinote, – įsikišo Pontusas Salmanas, – yra sena tradicija...

– Pagal Švedijos įstatymus, – nutraukė jį moteris, – pagal Švedijos įstatymus, ginklų gamyba ir eksportas draudžiami.

– Jūs klystate, – tarstelėjo Salmanas.

– Prisiminkime trečiąjį ir šeštąjį Karinės amunicijos įstatymo skyrius, – patikslino Penelopė.

– Tačiau Švedijos įmonė „Silencia Defence“ gavusi leidimą, – nusišypsojo pašnekovas.

– Taip, nes kitu atveju grėstų didelio masto ginklų kontrabandos galimybė...

– Bet mes turime leidimą, – nutraukė jis.

– Nepamirškite, kam skirta karinė amunicija.

– Neskubėkite, Penelope, – ramino „Žinių“ vedėja Stefanija fon Sydou ir linktelėjo Pontusui Salmanui, kuris pakėlė ranką norėdamas tęsti.

– Visi sandoriai iš anksto peržiūrimi vyriausybės arba Strateginių produktų inspekcijos, jei tik esate apie tokią girdėjusi...

– Analogiška situacija Prancūzijoje, – įsiterpė Penelopė. – Ir vis tiek aštuonių milijardų kronų vertės karinė technika atsidūrė An-

goloje, nors egzistuoja Jungtinių Tautų ginklų politika ir galioja griežti draudimai...

– Dabar mes kalbame apie Švediją.

– Suprantu, kad žmonės nenori prarasti darbo, bet vis tiek norėčiau sužinoti, kaip pateisinate milžinišką karinės amunicijos eksportą į Keniją. Tai juk šalis...

– Jūs kalbate labai abstrakčiai. Nejaugi negalite pateikti nė vieno fakto?

– Deja, ne.

– Ar norėtumėte dar ką nors pasakyti? – nutraukė ją Stefaniya fon Sydou.

– Ne, – tarsteli Penelopė Fernandez nudelbdama akis. – Tačiau...

– Tada būtų pats laikas atsiprašyti, – baigė Pontusas Salmanas.

Penelopė su kylančiu pykčiu ir nusivylimu žvelgė jam į akis, bet prisivertė linktelėti. Pontusas Salmanas supratingai šyptelėjo ir ėmė pasakoti apie gamyklą Trolhetane. „Silencia Defence“, gavus leidimą pradėti veiklą, buvo sukurta du šimtai darbo vietų. Jis aiškino, koks reikšmingas šis teigiamas išankstinis sprendimas ir kaip pasistūmėjo gamyba. Vyras kalbėjo tiek, kad oponentams neužteko laiko pasisakyti.

Penelopė klausėsi nugalėdama pavojingą išdidumą ir svajojo, kaip netrukus išplauks drauge su Bjornu jo laivu: pirmagalyste pasiklos lovą, pridės maisto į šaldytuvą ir mažąjį šaldiklį. Prieš akis jai iškilo rasota degtinės taurelė prie konservuotos silkės, su garstyčių padažu ar marinuotos, šviežios bulvės, virti kiaušiniai ir traški duona. Galiniame denyje bus padengtas stalas, jie išmes inkarą prie

mažos salelės ir keletą valandų mėgausis maistu šviečiant vakaro saulei.

Išėjusi iš televizijos pastato Penelopė patraukė link Valhalos gatvės. Televizijoje ji praleido beveik dvi valandas, kad patektų į pokalbių laidą, kai prodiuseris pranešė, jog turi ištrinti jos dalį, kad galėtų parodyti penkis paprastus pratimus, kaip pasiruošti vasarai ir suformuoti plokščią pilvuką.

Tolumoje, Jerdeto rajone, boluoja spalvinga „Cirkus Maxiums“ palapinė. Gyvūnų prižiūrėtojas vandens žarna laisto dramblių porą, vienas jų iškėlęs straublį leidžia stiprią vandens srovę.

Penelopei vos dvidešimt ketveri, jos juodi garbanoti plaukai siekia žemiau menčių. Ant kaklo – Sutvirtinimo sakramento dieną gauta sidabrinė grandinė su mažyčiu kryželiu. Vidurinėje mokykloje gavus užduotį aprašyti klasės draugą, jos švelniai auksinio atspalvio odą berniukas palyginimo su tyriausiu aliejumi ar medumi. Didžiulės akys atrodo rimtos. Merginai ne kartą teko girdėti, jog ji atrodanti pritrenkiančiai, lyg Sofi Loren.

Penelopė išsitraukė telefoną, norėdama pranešti Bjornui, kad jau atvyksta – iš Karlaplano atvažiuosianti metropolitenu.

– Pene? Ar kas nutiko? – ėmė berti uždusęs Bjornas.

– Ne. Kodėl klausai?

– Viskas paruošta, trūksta tik tavęs, palikau tau balso pašto žinutę.

– Betgi mums nėra kur skubėti.

Merginai besileidžiant stačiu eskalatoriumi gilyn į metropoliteną, užuodus nemalonų kvapą ėmė daužytis širdis, ji užmerkė akis, sienos ėmė trauktis, oras vėjo.

Penelopė Fernandez kilusi iš didžiausio Salvadora regiono Libertado. Jos motina Klaudija per pilietinį karą buvo įkalinta, taigi mergaitė gimė kameroje, apsupta dar penkiolikos sulaikytų, besistengiančių padėti moterų. Klaudija buvo gydytoja, aktyviai dalyvavusi visuomenės švietimo veikloje, režimo nemalonėje atsidūrusi už reikalavimų teisės steigti profesines sąjungas vietos gyventojams kurstymą.

Vos pasiekusi metropoliteno platformą, mergina atmerkė akis. Įkalinimo jausmas išsisklaidė. Vėl prisiminė Bjorną, laukiantį motorinių laivų prieplaukoje Longholmeno rajone. Ji mėgo maudytis nuoga – šokti į vandenį, kur matyti tik jūra ir dangus.

Metropoliteno vagonas siūbuodamas veržiasi pirmyn, saulės spinduliai pro langus užlieja vagoną, išlindus Senamiesčio stotelėje.

Penelopė Fernandez nekenė karo, smurto ir ginklų. Deginantis priešiškumas ją privertė pasirinkti taikos ir konfliktų magistro studijas Upsalos universitete. Drauge su Džeine Oduja ji dirbo prancūzų pagalbos grupėje „Action Contre la Faim“ (tarptautinė visuomeninė organizacija, padedanti kovoti su badu – *vert. past.*) Darfūre. Jos įžvalgus straipsnis apie pabėgėlių stovyklose gyvenančių moterų pastangas kurti buitį buvo publikuotas dienraštyje „Dienos naujienos“. Prieš porą metų Penelopė pakeitė Fridą Blum, tuo metuėjusią *Švedijos taikos ir arbitražo* bendrijos pirmininkės pareigas.

Penelopė išlipo Hornstulo stotelėje. Vos atsidūrusi saulėkaitoje pajuto užplūstant nepaaiškinamą nerimą, pasileido bėgti Polsunds-bakeno gatve Siodermalmo link, paskubomis perėjusi Longholmeno tiltą pasuko kairėje esančios motorinių laivų prieplaukos link. Nuo žvyro kylančios dulkės lyg migla kabojo ore.

Bjorno laivas šešėlyje prišvartuotas tiesiai po Vesterbro tiltu. Vandens bangelėse žaidžiantys saulės spinduliai panėsėjo į tinklą, mirguliuojančio vandens atspindžiai žaidė ant pilkų tilto sijų.

Vaikinas buvo galiniame denyje, užsimaukšlinęs kaubojaus skrybėlę stovėjo nė nekrustelėdamas, pečiai atrodė įsitempę, rankas laikė sukryžiaęs.

Penelopė įspraudė du pirštus į lūpų kampučius ir sušvilpė. Bjornas atsisuko, jo veidas atrodė visiškai permatomas, lyg būtų siaubingai persigandęs. Šis pažvelgė į gatvę ir išvydo Penelopę. Jam artinantis akys išgąstingai bėgiojo.

– Kas nutiko? – paklausė mergina lipdama laiptais žemyn.

– Nieko, – pamėgino nusišypsoti Bjornas taisydamasis skrybėlę.

Jiems apsikabinus Penelopė pajuto jo ledines rankas ir šlapią marškinių nugarą.

– Tu suprakaitavęs.

Bjornas nusuko žvilgsnį.

– Nerimavau prieš kelionę.

– Paėmei mano krepšį?

Vaikinas linktelėjo ir ranka parodė į kajutę. Po kojomis švelniai siūbavo laivas, šilto plastiko ir lakuoto medžio kvapas tvyrojo ore.

– Ei, kur klaidžioja tavo mintys? – linksmi paklausė mergina.

Jo šiaudų spalvos vėlinukai styrojo į visas puses, o vaiskiai mėlynos akys vaikiškai šypsojosi.

– Aš čia, – atsakydamas vėl nuleido akis.

– Apie ką vis mąstai?

– Galvoju, kaip galėsime pabūti kartu, – tarė apkabindamas ją per liemenį, – kaip mylėsime gamtoje.

Bjornas lūpomis kandžiojo Penelopės plaukus.

– Ar to tikiesi? – pašnabždomis ši paklausė.

– Taip.

Bjorno atvirumas ją prajuokino.

– Dauguma žmonių, bent jau moterų, mano, jog gulėti ant žemės tarp visokių skruzdėlių ar ant akmenų – ne pats puikiausias dalykas.

– Čia juk tas pats, kaip maudytis nuogai, – paprieštaravo Bjornas.

– Galėsi pamėginti mane perkalbėti, – džiugiai tarė ji.

– Pasistengsiu.

– Kaipgi? – nusikvatojo mergina kaip tik tuo metu, kai jos medžiaginiame krepšyje suskambo telefonas.

Atrodo, lyg Bjornas būtų suakmenėjęs vos išgirdęs skambutį – jo rausvi skruostai išbalė. Penelopė pažvelgė į ekraną – skambino jaunesnioji sesuo.

– Viola, – prieš atsakydama paaiškino Bjornui. – Labas, sese.

Aidi mašinos signalas, sesuo šaukia kažką į ragelį.

– Prakeiktas kvailys, – šnypštė ji.

– Kas nutiko?

– Viskas, mečiau Sergejų.

– Vėl, – pridėjo Penelopė.

– Aha, – žemu balsu atsiduso Viola.

– Nepyk, suprantu, kad tau liūdna.

– Nelabai, bet... Mama sakė, kad jūs ketinote išplaukti, taigi pamaniau, jei tik galima, norėčiau prisidėti.

– Prisidėti, – pakartojo Penelopė nusivylusi. – Mes su Bjornu ketinome pabūti vieni, bet...

2

Persekiotojas

Penelopė stovėjo už vairo, klubus susijuosusi laisvu mėlynu sarongu, segėdama baltą bikinio liemenėlę, kurios dešinėje puikavosi taikos ženklas. Ją apšvietė vasaros saulė, plieskianti už stiklo. Mergina atsargiai pasuko link Kungshamno švyturio, švelniai manevruodama siaurame sąsiauryje.

Viola pakilo nuo rausvojo šezlongo. Visą valandą ši sėdėjo pasislėpusi po Bjorno kaubojaus skrybėlę ir didžiuliais saulės akiniais, mieguistai rūkydama suktinę.

Ji penkiskart nesėkmingai pabandė kojų pirštais sugriebti dantų krapštukų dėželę, kol galiausiai pasidavė. Penelopė negalėjo nesijuokti. Viola įžengė pro stiklines duris ir pasisiūlė perimti vairą.

– Arba galiu sumaišyti „Margaritą“, – tarė leisdamasi laiptais žemyn.

Priekiniame denyje pasitiesęs rankšluostį gulėjo Bjornas, kišeninį Ovidijaus „Metamorfozių“ leidimą pasikišęs po galva vietoj pagalvės.

Penelopė pastebėjo surūdijusius turėklus prie pat jo kojų. Laivą Bjornui dvidešimtojo gimtadienio proga padovanojo tėtis, tačiau vaikiną niekada neišgalėjo jo išlaikyti. Tai buvo vienintelė iš tėvo gauta dovana, neskaitant kelionės. Kai tėčiui sukako penkiasdešimt, šis pasikvietė Bjorną ir Penelopę į vieną gražiausių savo viešbučių Kamajos kurorte, rytinėje Kenijos pakrantėje. Porą dienų Penelopė negalėdama atsitokėti praleido viešbutyje, paskui išvyko lankyti pabėgėlių stovyklos Kubume, Darfūre, pietinėje Sudano dalyje, kur dirbo prancūzų grupė „Action Contre la Faim“.

Priartėjus prie Skurusundo tilto, Penelopė sumažino greitį nuo aštuonių iki penkių mazgų (mazgas – 1,852 km/h – *red. past.*). Nebuvo girdėti nė menkiausio gatvių triukšmo. Jie kaip tik plaukė pro tiltą, kai mergina pamatė nejudantį juodą guminį laivą. Tokius naudoja karinės pajėgos. Šio RIB katerio korpusas pagamintas iš stiklo pluošto, gale įtaisyti itin galingi varikliai.

Penelopė jau buvo beveik praplaukusi, kai pastebėjo kažką esant laive. Nugara į ją sėdintis vyras gūžėsi tamsoje. Vien nuo jo kaklo ir juodų drabužių krėtė šiurpas. Ji pasijuto stebima net šiam nusisukus.

Vėl atsidūrus saulėkaitoje dar kurį laiką visas kūnas buvo kaip žąsies oda.

Praplaukusi Duvno įlanką, Penelopė padidino greitį iki penkiolikos mazgų.

Varikliai grėsmingai riaumojo, laivas skrodė ramų vandens paviršių iš paskos palikdamas baltų putų šuorus.

Suzvimbė Penelopės mobilusis. Skambino mama. Galbūt bus mačiusi debatų laidą. Mergina akimirką pamanė, kad ji skambina

norėdama pagirti, kokia dukra graži ir protinga, tačiau tai tik fantazija.

– Labas, mama, – atsiliepė Penelopė.

– Ai, – sušnabždėjo mama.

– Kas nutiko?

– Nugara... Turiu eiti, – pasakojo Klaudija, fone buvo girdėti, kaip ji prisipila stiklinę vandens. – Tik norėjau sužinoti, ar kalbėjai su Viola.

– Ji drauge su mumis laive, – atsakė dukra klausydama, kaip mama geria.

– Drauge, ak, kaip šaunu... Manau, jai tai išeis į naudą.

– Žinoma, išeis, – liūdnai sutiko Penelopė.

– Ką valgysite?

– Vakare ruošime silkę su kiaušiniais ir bulvėmis.

– Ji nemėgsta silkės.

– Mama, Viola pati man paskambino...

– Žinau, kad nesitikėjai dar vieno keleivio, – įsiterpė Klaudija. – Kaip tik todėl ir klausiu.

– Paruošiau šiek tiek kukulaičių, – pasigyrė Penelopė.

– Ar visiems užteks?

– Ar užteks? Na, priklausys... – Nutilusi mergina stebėjo tviskantį vandenį. – Galiu nevalgyti savo, – tarė susikaupusi.

– Na, jei neužtektų...

– Suprantu, – sušnabždėjo Penelopė.

– Ar dabar turėčiau tavęs gailėtis? – susierzinusi paklausė mama.

– Tiesiog... Viola yra suaugusi ir...

– Aš nusivyliau tavimi.

– Atleisk.
– Visada per Kalėdas ir Vidurvasarį valgai mano kukulaičius ir...

– Neprivalau to daryti, – staiga atkirto dukra.
– Puiku, vadinasi, susitarėm.
– Turiu omenyje...
– Neprivalai atvažiuoti per Vidurvasario šventę, – susijaudinusi nutraukė mama.

– Mama, kodėl tu?..

Mamai dedant ragelį pasigirdo trakstelėjimas. Penelopė kaipmat nutilo, kūną krėtė nepasitenkinimas, dar kartą pažvelgė į telefono ekraną ir išjungė.

Laivas lėtai yrėsi per žalią krantų atspindį. Iš virtuvės vedantys laiptai subildėjo, pasirodė Viola, nešina pora „Margaritų“.

– Skambino mama?
– Aha.
– Ar ji jaudinasi, kad man neužteks maisto? – šypsodamasi pasiteiravo sesuo.

– Užteks visiems.
– Mama netiki, kad galiu savimi pasirūpinti.
– Ji tiesiog jaudinasi, – paaiškino Penelopė.
– Tačiau niekad nesijaudina dėl tavęs.
– Aš susitvarkau pati.

Viola gurkstelėjo ir pažvelgė pro langą.

– Mačiau debatų laidą, – tarė.
– Rytą? Kur šnekėjau su Pontusu Salmanu?
– Ne, praėjusią savaitę. Kalbėjai su arogantišku vyru... Man patiko jo pavardė.